Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi - Mersin University Journal of the Faculty of Education

"Mersin Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi, 2017; 13(2): 773-786 "
DOI: http://dx.doi.org/10.17860/mersinefd.290365

Dil ve Edebiyat Öğretiminde Deneme Türü: Tanpınar, T.S. Eliot, Camus Örneği

Essay As A Text Type in Language and Literature Education: Sample Of Tanpınar, T. S. Eliot And Camus

Tuğba ÇELİK*, Sercan DEMİRGÜNEŞ**, Seçil ALACA***

Öz: Dil ve edebiyat öğretimi sürecinin önemli aşamalarından biri yazınsal ve bilgilendirici metin türlerinin öğretimidir. Dil ve edebiyat derslerinde öğrencilerden metin türlerinin özelliklerini öğrenmeleri, bu özelliklerden yola çıkarak bu metin türlerinden örnekler vermeleri beklenir. Deneme, biçimsel ve anlamsal özellikleri bakımından metindilbilimin metin türleri sınıflandırmalarında sorunlu bir tür olarak görülür. Deneme, bazı metin sınıflamalarında anlatısal, bazı sınıflamalarda ise bilgilendirici metin ağırlıklı türlere dâhil edilir. Bu karmaşanın nedeni, denemenin tanımında gizlidir. Denemenin genel tanımında, yazarın kanıtlama amacı taşımadan bir düşünceyi okura aktarmaya ya da benimsetmeye çalışması, söz konusudur. Yazar, düşüncesini benimsetme sürecinde kendi deneyimlerinden, yaşamından, örnekler verir; bu durum onu bazen anlatmaya bazen bilgi vermeye vs. yöneltir. Böylece deneme karmaşık bir metin türüne dönüşür. Her şeyden önce denemede yazarın öznel bir düşünceyi yapılandırması; bu düşünceyi kendine ve okura (topluma, dünyaya vs.) mal etmesi beklenir. Yazarın bunu nasıl başardığına dönük ayrıntılı çalışmalar alanyazında yeterince yer almamaktadır. Bu çalışmada benzer dönemlerde yaşamış, hem sanatsal metinler yazan hem de başarılı bir deneme yazarı olarak tanınan üç sanatçının (Eliot, Camus ve Tanpınar) birer deneme metninden yararlanılarak, deneme yazarlarının kendini ya da kendi görüşlerini "ben" ve "biz" adılını kullanma biçimleriyle okurlarına ne kadar kendilerine ait düşünce ilettikleri ve okurlarını kendi görüşlerine ne derecede ortak etmeyi amaçladıkları incelenmiştir. Bu çalışmada denemelerdeki ben ve biz adıllarının kullanılma biçimleri betimlenerek genel deneme tanımında yer alan "yazarın kendi düşüncesini kanıtlamaksızın okura benimsetmesi" iddiasının nasıl gerçekleştiği incelenmiştir. Bu çalışma aynı zamanda dil ve edebiyat öğretiminde kullanılan deneme metinlerinin seçimine yönelik öneriler içermektedir. Buna göre okullarda sürdürülen dil ve edebiyat eğitimi sürecinde deneme türünü öğretirken ya da deneme metinlerini seçerken, okurla kurduğu ben/biz-öteki ilişkisini evrensel ve kapsayıcı bir çizgide tutan yazarların ve denemelerin çağdaş eğitimin ilkelerine daha uygun olacağı sonucuna ulaşılmıştır.
Anahtar kelimeler: Deneme türü, dil ve edebiyat öğretimi, metin türü öğretimi

Abstract: One of the important phases of the process of language and literature education is the education of the literary and informative text types. Learning the features of the text types and giving examples from these text types is expected to the students in language and literary lessons. The essay is regarded as a problematic text type in text classifications of text linguistics because of its semantic and formal features. Essay is included in narrative types in some classifications and also it is included in informative types in some of. The reason of this confusion is hidden in the definition of the essay. In the general description of the essay, the author tries to adopt an idea to reader in question without proof. The author gives examples from his/her own experiences and life in the process of accepting his/her thought; this case directs the author towards explaining or informing something about his/her thought. So the essay turns into a complex text type. Above all, trying to construct a subjective thought and ascribe this thought to himself / herself and to reader is expected to the author. The researches that how the authors succeed this is not enough in the literature. In this research, under cover of three essays obtained from three artists known as successful essay and artistic text writers (Eliot, Camus, Tanpınar), how these artists aim to associate their own thoughts with readers by using "I" and "We". Also in this research, the claim that

*Doç., Dr., Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkçe Eğitimi ABD, Niğde, e-posta: tcelik77@gmail.com
**Yrd. Doç. Dr. Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkçe Eğitimi ABD, Niğde, e-posta: sdemirgunes@gmail.com
***Okutman, Ömer Halisdemir Üniversitesi, Türkçe Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi, Niğde, e-posta: secilalaca@gmail.com

Gönderi Tarihi: 06.02.2017 - Kabul Tarihi: 19.07.2017

"how the artists adopt their thoughts on readers without proofing" is realized by depicting the usages of pronouns "I" and "We" in essays is analyzed. This study also includes suggestions for the selection of essays used in language and literature teaching. Thus, it has been resulted in the process of teaching the essays or selecting essays in the education of language and literature, the artists who have "I/We/Others" relations in the way of universality and humanity is more appropriate for the principles of modern education.
Keywords: Essay, language and literature education, education of text type

Giriş

Deneme (Fr. l'essai, Eng. essai), yazınsal olarak doğuşundan bu yana sorunlu bir tür olarak görülmektedir. Çünkü denemenin konusu/ içeriği, tarih, antropoloji, edebiyat, felsefe, olabilir; dolayısıyla içerik bakımından heterojendir. Bu nedenle hem yazan hem de okuyan için deneme, sınırları belirli olmayan bir türdür. Jakobson, yazınsallığı "bir düşüncenin/iletinin estetik bir biçimde ve bir dizge içinde sözcüklere gizlenmesidir" biçiminde tanımlar (Casenave, 2002, s. 259). Denemenin yazınsal bir tür olup olmadığı konusunda da kuşkular vardır. Bugün bildiğimiz denemeyi teknik olarak Montaigne oluşturmuştur ve bu nedenle bir edebiyatçı olarak bilinir; ancak "Montaigne, denemelerini oluştururken Cicero ve Platon'un felsefe içerikli diyalogları ve mektuplarından esinlenmiştir (Benson, 2008)".

Deneme türü ve özellikleri

Araştırmacıların da deneme türüne dönük ortak ölçütler belirledikleri söylenemez. Bunun yanı sıra deneme türü çok uzun zamandır, özellikle 20. yüzyılla birlikte edebiyatın üzerinde ilerleyen bir türdür (Casenave, 2002, s. 256-257).

Nurullah Ataç'a göre deneme, 'ben'in ülkesidir; 'ben' demekten çekinen, her görgüsüne ister istemez benliğinden bir parça kattığını kabul etmeyen kişi denemeciliğe özenmemelidir. Ona göre denemeci büyüklenmemeli, ama kendinin de bir değeri olduğuna inanarak, duygularını okurlarına bildirmekten kaçınmamalıdır (Özdemir, 2006, s. 63)". Deneme türünde "yazarın kişisel duyguları, düşünceleri, inançları, tutkuları, beğenileri ön plândadır. Bu nedenle bu tür yazılarda gerçeklik, doğruluk, genellemelere varma, kural ve yöntemlere uymak gibi hususlar söz konusu değildir (Şahbaz, 2008, s. 193)". Özdemir (1983, s. 37) ise denemenin işlevini "gerçek yaşamda kullanılabilecek, yaşama geçirilebilecek bilgileri, iletileri sunmak"ta görür. Bu nedenle deneme, nesnel bilgilerden öte deneme yazarının deneyimlerini, düşüncelerini içermelidir. Kantemir'e (1991, s. 237–242) göre deneme, "bir yazarın, herhangi bir konu üzerinde kesin sonuçlara gitmeden, iddiasız ve ispatsız kişisel görüş ve düşüncelerini, içtenlikle belirttiği yazılara" denir. Diğer bir deyişle kalem denemesi anlamına da gelen deneme, konularını edebiyat, felsefe ve bilim dallarından alır. Denemeler genellikle makale uzunluğunda yazılmakla beraber, bazen bir kitap büyüklüğünde de olabilir. Başarılı bir deneme kitabı, başlı başına bir hayat kürsüsüdür.

Deneme yazarları günlük dili işleyerek; yapıtlarına birçoğunu dilin içinden çıkardıkları tatları katarak, bazen de yepyeni buluş ve örgülerle okuyanda bambaşka hazlar uyandırarak onları dilin tadına erdirirler. Bu yapıtlar sayesinde dilimizin güzelliğini fark eder, dilimizi daha çok severiz (Ercilasun, 1999, s. 6).

Deneme yazarı, eleştiricidir. Aklıselim ölçütüyle ideolojik fosilleşmelere, tabulara, klişelere karşı çıkar, kanıtlamalarla kendi görüşünü ortaya koyar. Deneme yazarı, ele aldığı konuya kendi penceresinden bakar, görüşlerini kısa, özlü, esprili, okuyucuyu sıkmayacak biçimde yansıtır, estetik etkiyi önemser. Deneme yazarının eleştirel eğilimini benimsetmek, okuyucuyu kalıplaşmış konularda farklı düşünmeye özendirmek için kıvrak, usta bir üslubu olmak zorundadır (Aytaç, 1990, s. 9).

Rousseau'nun ölümünden üç yıl sonra yayımlanan (1871) "*Discours sur l'origine de l'inégalité parmi les hommes*" adlı kitap, bugün benimsenen deneme biçiminin öncül örneklerindendir. Rousseau, müzik, dillerin doğuşu gibi konularda denemeler yazmıştır (Casenave, 2002). O günden bugüne denemeler çeşitli yazarlar tarafından sıkça kullanılan bir tür olmuştur. Dolayısıyla denemenin kendi içinde türleri çoğalmıştır.

Deneme, içeriğine göre 7 türe indirgenebilir: Betimleyici deneme, tanımlayıcı deneme, karşılaştırmacı deneme, neden-sonuç ilişkisi kuran deneme, anlatısal deneme, savlayıcı deneme, eleştirel deneme (Alves, 2013). Her ne kadar deneme bu türlere ayrılsa da denemenin içeriğini tam olarak belirleyebilmek ve dolayısıyla türünü de kesinleştirmek zordur.

Denemelerin üzerinde uzlaşılan iki önemli niteliği vardır:

1. Deneme kurmaca değildir, anlatı/söyleyiş biçimidir (*Fr. diction*). Bunun yanı sıra açık bir yapıdır (*Fr. structual ouverte*); bu durumu onu yazınsal bir metin türü kılar (Casenave, 2002, s. 258).
2. Deneme biçimi, gelişimini sürdürmektedir; bu nedenle zaten ölçütleri kesin değildir. Deneme klasik çağda ortaya çıkmıştır. Ondan önce bu türe benzer biçimde Yunan ve Roma çağında "mektup" türü ve "diyalog" vardı. Bu mektuplarda, özellikle filozofların yazdığı mektuplarda bir tez kanıtlanmaya, nedenlenmeye çalışılırdı ya da başta sorulan soruya yanıt verilirdi (Örnek: Platon-Diyaloglar). Deneme de mektup ve diyalog gibi "bir düşünce çevresinde tartışmanın gerçekleştiği bir metin türü"dür (Casenave, 2002, s. 258-259).

Deneme türünün dili, her yazarın elinde değişir. Bu da onu yine yazınsal kılar; yani deneme; tıpkı roman, tiyatro, şiir gibi özgün bir dile gereksinir. Bu durumda da denemenin üç niteliğinden söz edilir:

a. Deneme açık bir yapıdır (*Fr. structual ouverte*),
b. Tartışma isteği uyandırır (*Fr. volonte de discussion*)
c. Dilinde özgün bir estetik anlayış vardır (*Fr. objectif estetique*) (Casenave, 2002, s. 259).

Denemelerde konular kişisel bir anlayışla işlenir; çeşitli yazarların aynı konudaki değişik düşünce, zevk ve inanışlarını vermeleri bakımından önemlidirler. Denemelerde sıkı kayıtlara bağlı olmayan, serbest bir kompozisyon örgüsü vardır. Çoğunlukla yazar, yapıtı kendi kendine konuşuyormuş gibi kaleme alır (Birinci, 1985, s. 134).

Özetle belirtmek gerekirse, anlatıcı veya bilgi verici niteliğiyle denemeler, bireysel bilginin okur tarafından algılanmasını ve benimsenmesini amaç edinir. Bireysel yönünün ağır basması ve ikna edici bir söylemi tercih etmesi nedeniyle, okur dünyasına bir biçimde giriş yapmak zorundadır. Bu nedenlerle deneme metinlerinde, "ben" ya da benin de içinde bulunduğu "biz" adılının varlığı ya da çokluğu doğal hatta önkoşul olabilmelidir. Mademki denemede, kanıtlama amacı olmaksızın yazarın kendi düşüncelerini okura benimsetmeye çalışması söz konusudur; o halde denemede yazarın sık sık öznel yargılara ulaşabilmek adına ben ve biz adılına sıkça vurgu yapması beklenir.

Ben ve biz adıllarının yükleme göre kılıcı (özne) ya da etkilenen durumda (nesne) kullanılması yazarı ya da konu edindiği "insan"ın etkin ya da edilgen kodlanmasına neden olabilir. Üstelik ben ve biz adıllarının olumlu mu olumsuz mu eylemlerle daha çok ilişkilendirdiği yazarın, kişisel düşüncelerini ortaya koyarken etkin mi yoksa edilgin mi kodladığını da ortaya koyabilir. Bu ayrımları netleştirmek amacıyla tematik roller üzerine kısa açıklamalar yapmak gereklidir.

Tematik roller

Birçok dilbilimci, tematik rolleri ve bu rollerin biçimsel/dizimsel özelliklerini dil bilgisi teorisinin önemli bir parçası olarak tanımlarlar (Dowty, 1991; Fillmore, 1976; Jackendoff, 1993). Tümce dizimindeki ögelerin seçimleri ve bu durumun önemi, Kasper'de (2008) belirtildiği üzere en eski dilbilimcilerden Panini'nin Karaka teorisine kadar iner. Kasper'de (2008) ayrıca tematik rollere ilişkin geniş bir alanyazın bulunur. Tematik roller konusu, dili anlama noktasında önemli bir anahtar görev üstleneceğe benzemektedir (Tanenhaus, Carlson ve Trueswell, 1989).

Bağlama sorunu, her dil bilgisi teorisinin merkezinde bulunan bir sorundur. Bu sorun, eylemin üyelerinin (Eng: participant) dil bilgisi formlarını ve dil bilgisel düzeni etkileyen eylemleri açıklamaya yarar. UTAH teorisine göre (The Uniformity of Theta Assignment Hypothesis) bağlama sorunu iki türlüdür:

a. Üyeler tümcenin konusunu belirleyen olayları (Eng: event) nasıl etkiler?

b. Üyeler, doğrudan nesneleri (Eng: direct object) nasıl etkiler?
Biçimbilime göre İngilizcede edilgen olmayan eylemler iki tür edici ve iki tür üye içerir:
John broke the table.
The table broke John.

Üye, bağlantıya katılanlardır (Baker, 1996). Diğer bir deyişle üye, bir eylemin şart koştuğu üye sayısıdır. Örneğin yürümek 1, vurmak 2 üyelidir.

Tematik roller, tümcenin ögelerinin yüklemin ifade ettiği olayda oynadığı rolleri belirler (Jackendoff, 1993):

Edici/Kılıcı: Bir eylemin başlatıcısı ya da kılıcısıdır.
Etkilenen: Eylemden etkilenendir.
Deneyimci: Hisseden ya da algılayandır.
Hedef: Kendisine yönelinen noktadır.
Alıcı: Eylemden kendine pay alandır.
Kaynak: Hedefin karşıtıdır.
Yer: Eylemin geçtiği ya da gösterdiği yerdir.
Araç: Eylemin gerçekleştirildiği araç
Yararlanıcı: Eylemin gerçekleşmesinden yarar sağlayandır.

Bu çalışmada Tanpınar'ın bir deneme metninde kullandığı ben ve biz adılları, hem sözcük olarak hem de yüklemcil öğeye zorunlu olarak eklenen (Türkçe için) biçimbirimler olarak aranmıştır. Sondan eklemeli bir dil olan Türkçede örneğin "yaptı-**m**" yükleminin sonundaki "-**m**" biçimbirimi, "ben"i temsil eder. Yaptı-**k** yüklemcil ögesinin sonundaki "-**k**" ise "biz"i temsil eder. Üstelik bu ekler farklı kipliklerde değişim gösterir. Fransızca ve İngilizcede ise adıllar, Türkçedeki gibi biçimbirimler olarak eklenmemiş ve yalnız sözcük düzeyinde kalmıştır.

Bu çalışma için seçilen 1'er Türkçe, Fransızca ve İngilizce yazılmış toplam 3 denemenin tümcelerinde geçen ben ve biz adıllarının, ait oldukları tümcedeki yükleme göre hangi üye yapısında olduğu belirlenmiştir. Bulgulardan yola çıkarak yazarların ben ve biz kullanımları ve kendi görüşlerini ortaya koyma ve bu görüşlere okurları dâhil etme stratejileri ortaya konmaya çalışılmıştır.

Yazarın kendi görüşünü vurguladığı tümceler temel alındığından, biz ve ben üye yapılarının tematik rollerden kılıcı ve etkilenen olup olmadığına bakılmış; tümcenin diğer üyeleri ve üstlendikleri diğer tematik roller göz önünde bulundurulmamıştır. Yani tümcelerdeki insan, nesne, canlı vs. durumundaki ad öbekleri bu çözümlemenin dışında bırakılmıştır.

Amaç

Bu çalışmada deneme türündeki birer Türkçe, İngilizce ve Fransızca deneme metninde yer alan tümcelerin üye yapıları ele alınmıştır. Böylelikle deneme türünün tanımında yer alan "yazarın kendi düşüncesini, kanıtlama amacı gütmeksizin, okura benimsetmeye çalışması" ifadesi tartışılmıştır.

Deneme türünde yazarın kendine özgü görüşlerini sıralaması gerekmektedir. Bu nedenle üye yapısında ben ya da biz adıllarına özellikle yer verilmesi beklenmektedir. Bu doğrultuda bu çalışmada aşağıdaki sorulara yanıt aranacaktır.

a. Üç denemede ben ve biz adıllarına ne sıklıkta yer verilmiştir?
b. Yazarların deneme metinlerinde ben ve biz adıllarını kılıcı ya da etkilenen biçiminde kullanması, yazarın kendi görüşünü benimsetme çabasını oluşturmaya nasıl hizmet etmiştir?
c. Denemede 'ben'in ve 'biz'in kullanımı anlamsal açıdan ne gibi farklar yaratmaktadır?
d. Dil ve edebiyat öğretiminde deneme örnekleri seçerken yazarın evrensel ya da içe dönük tutum sergilemesinin ne gibi etkileri olabilir?

Yöntem

Çalışma, durum çalışması ile yapılandırılmıştır. Durum çalışması, zaman içerisinde sınırlandırılmış bir veya birkaç durumu çoklu kaynakları içeren veri toplama araçları (gözlemler, görüşmeler, görsel-işitseller, dokümanlar, raporlar) ile derinlemesine incelediği, durumların ve duruma bağlı temaların tanımlandığı nitel bir araştırma yaklaşımıdır (Creswell, 2007).

Çalışmanın Veri Tabanı

Bu çalışmada deneme türünün öğretimine genel/evrensel bir bakış açısı sunmak adına deneme örnekleri İngilizce, Fransızca ve Türkçeden alınmıştır. Aynı dönemlerde yaşamış ve alan yazında türün önemli temsilcilerinden sayılan hem yazınsal metin üreticisi hem deneme yazarı olan üç yazar seçilmiştir. Bu üç yazarın birer metni ele alınmıştır. Buna göre bu çalışmada Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "İnsan ve Cemiyet", T. S. Eliot'ın "Tradition and the Individual Talent" ve Albert Camus'nün "Promethee aux Enfers" adlı deneme metinleri ele alınmıştır.

Veri Toplama Araçları

Çalışmaya ilişkin veri tabanı belge tarama ile elde edilmiştir.

Verilerin Çözümlenmesi

Bu çalışmada içerik çözümlemesi yöntemi kullanılmıştır. Metinler tümcelere ayrılmış; tümcelerdeki 'ben' ve 'biz' adıllarının hangi tematik rollerde kullanıldığı, üç alan uzmanı tarafından incelenerek sınıflandırılmıştır.

Tanpınar'ın *İnsan ve Cemiyet*, Eliot'ın *Tradition and The Individual Talent* ve Camus'un *Promethee aux Enferes* adlı denemelerinde yer alan yüklemcil öğe[1]lerdeki üyeler çözümlenmiş ve bu üye yapılarının hangilerinde biz/ben AÖ (ad öbeği) durumunda; hangilerinin kavram durumunda; hangilerinin yazarın dışındaki başka kişileri gösteren durumda oldukları ortaya konmuştur. Buna göre bu metinlerde yer alan üyeler kılıcı ve etkilenen durumlar belirlenmiştir.

Her bir deneme metnine ilişkin örnek birer çözümleme aşağıda belirtilmiştir:

Diyalektik insanı tarife **çalıştı.**

Diyalektik A(d)Ö(beği): Edici/kılıcı

İnsan NP: Etkilenen

Örnek tümcede diyalektik yüklemcil öğenin kılıcısıdır. İnsanı ad öbeği ise tarif edilen olduğundan etkilenen üye durumundadır.

In English writing we seldom **speak** of tradition, though we occasionally apply its name in deploring its absence.

we NP : edici/kılıcı

we NP: edici/kılıcı

tradition NP: etkilenen

Örnekte yüklemcil iki öğenin de kılıcısı 'biz'dir. Yani yazar okuru da yanına alarak eylemden "biz"i sorumlu tutar.

Mais, en même temps, quelque chose nous dit que ce persécuté continue de l'être parmi nous et que nous sommes encore sourds au grand cri de la révolte humaine dont il donne le signal solitaire.

Yüklemcil öğe: dit (demek)

nous somme (biz): kılıcı

[1] Yüklemcil öge: Kökü (ad soylu-) eyleme dayanan ve ana tümcenin yüklemi ya da yan tümcenin (isim-fiil, sıfat-fiil ya da zarf-fiil olarak) yüklemi konumundaki öğe kabul edilmiştir.

Yüklemcil öğe: etre (olmak)
nous(biz) :kılıcı
Yüklemcil öğe: sourds (sağır olmak)
nous (biz) : kılıcı

Bulgular ve Yorumlar

Çalışmanın bulguları T.S. Eliot, Albert Camus ve Ahmet Hamdi Tanpınar'dan seçilen denemelerin çözümlenmesi sonucunda elde edilmiştir. Bulgular, araştırma sorularından oluşturulan başlıklar altında sunulmuştur.

a. Üç denemede ben ve biz adıllarına ne sıklıkta yer verilmiştir?

Eliot'ın *Tradition and The Individual Talent* adlı denemesinde 58 tümce belirlenmiştir. Bu tümcelerde yer alan yüklemcil öğelerin 11'inde biz, 5'inde ben adılı tematik rol üstlenmiştir.

Camus'un *Promethee aux Enferes* adlı denemesinde toplam 64 tümce içinde yer alan yüklemcil öğede 16 kez ben, 32 kez biz adılı tematik rolde kullanılmıştır.

Tanpınar'ın *İnsan ve Cemiyet* adlı eserinde 59 tümce bulunmaktadır. Bu tümcelerde geçen yüklemcil öğelerden biz ile kodlanan 12 öğe bulunurken; "ben" adılı tematik rolde bir kez kullanılmıştır.

***b. Yazarların deneme metinlerinde ben ve biz adıllarını kılıcı ya da etkilenen biçiminde kullanması, yazarın kendi görüşünü benimsetme çabasını oluşturmaya nasıl hizmet etmiştir*?**

Ben ve biz adılını kılıcı olarak kullanmak, yazarın bir durumdan kendini ya da kendini de içine dâhil ettiği biz topluluğunu sorumlu gördüğü anlamına gelir. Ben, yazarın düşüncesinin sorumluluğunu almada kendini daha güçlü biçimde ortaya koyduğunu gösterirken; biz, yazarın düşüncesini okurla paylaşarak düşüncesini savunma sorumluluğunu hafiflettiğini düşündürebilir.

Camus, diğer iki yazara göre ben ve biz adıllarını en çok kullanan yazardır. Camus, ben adılını kullanırken kendini sorgular ve yargılar. Bu nedenle 16 kez tematik rol üstlenen ben adılı (je) hep kılıcı konumdadır. Camus, denemesinde ben adılını etkilenen konumda hiç kullanmamıştır.

19. Tümce: Mais j'ai fait alors comme chacun. Je ne me suis pas embarqué.
(Ama, ben de o zaman herkesin yaptığını yaptım. Binmedim gemiye.)
Yüklemcil öğe: fait/yaptım
Kılıcı:je/ben
Yüklemcil öğe: pas embarque/binmedim
Kılıcı:je/ben

20. Tümce: J'ai pris ma place dans la file qui piétinait devant la porte ouverte de l'enfer.
(Cehennemin açılan kapısında tepinen kuyrukta yerimi aldım.)
Yüklemcil öğe: pris /aldım
Kılıcı: J'ai/ben

Camus'nün toplam 32 kez tematik rol olarak kullandığı biz adılı 3 kez etkilenen 31 kez kılıcı konumdadır. Promethee'nin ateşi çalmasından sonra kendiyle baş başa kalan insanın zamanla korkaklaştığını, kendine gereksiz kurallar koyarak özgürlüğü unuttuğunu savladığı bu denemesinde Camus, bütün insanlığı "biz" adılı başlığı altında yargılar ya da durumun sorumluluğunu "kılıcı" konumdaki ve içine kendini de dâhil ettiği insanlığa yükler.

24. Tümce: Depuis six longues années, nous essayons de nous en arranger.
(Altı uzun yıldır alışmaya çalışıyoruz ona.)
Yüklemcil öğe: essayons/çalışıyoruz

Kılıcı: nous/biz

T.S. Eliot 5 kez geçen ben adılını ve 11 kez geçen biz adılını daima kılıcı konumda kullanmıştır; hiç etkilenen konumda kullanmamıştır. T.S. Eliot, ben adılını bir yargıyı vurguladığını ve kuşku bırakmaksızın bu yargının arkasında durduğunu belirtmek için kullanmaktadır.

25.Tümce: I mean this as a principle of aesthetic, not merely historical, criticism.
(Bunu yalnız tarihsel değil, estetik eleştirinin de bir ilkesi olarak söylüyorum.)
Yüklemcil: mean/söylüyorum(kastediyorum)
Kılıcı: I/ben
Yüklemcil: Mean not/söylemiyorum (kastetmiyorum)
Kılıcı: I/ben

32. Tümce: I say judged, not amputated, by them; not judged to be as good as, or worse or beter than, the dead; andcertainly not judged by the canons of dead critics.
(Yargılanması diyorum, kesilip biçilmesi değil; ölülerden daha iyi, daha kötü, ya da onun kadar başarılı diye yargılanmayacak; ölü eleştirmenlerin kuralları ile de yargılanmayacak şüphesiz.)
Yüklemcil öğe: say/diyorum
Kılıcı: I / ben

T.S. Eliot biz adılını, içine kendini de dâhil ettiği İngilizleri kast ederek kullanmaktadır:

8. Tümce: We know, or think we know, from the enormous mass of critical writing that has appeared in the French language the critical method or habit of the French; we only conclude (we are such unconscious people) that the French are "more critical" than we, and sometimes even plume ourselves a little with the fact, as if the French were the less spontaneous.
(Fransız dilindeki devasa eleştirel yazından Fransızların eleştirel yöntem veya âdetlerini biliyoruz ya da bildiğimizi sanıyoruz; bir tek, Fransızların bizden "daha eleştirel" olduğu sonucuna varıyoruz (böylesine bilinçsiz insanlarız işte) ve bazen de sanki Fransızlar daha az spontane diye bir olgu varmış gibi kendimizi pohpohluyoruz.)
Yüklemcil: know/bilmek
Kılıcı: we/biz
Yüklemcil: conclude / sonuçlandırmak
Kılıcı: we/biz
Yüklemcil: are/(copula)
Kılıcı: we/biz

9. Tümce: Perhaps they are; but we might remind ourselves that criticism is as inevitable as breathing, and that we should be none the worse for articulating what passes in our minds when we read a book and feel an emotion about it, for criticizing our own minds in their work of criticism.
(Belki de öyleler; ama kendi zihniyetimizi onların eleştirileriyle test ederken kendimize şunu hatırlatabiliriz, eleştiri en az nefes almak kadar kaçınılmazdır ve bu nedenledir ki bir kitap okuduğumuzda ve o kitaba dair bir duygu geliştirdiğimizde aklımızdan geçenleri dile getirmekte onlardan aşağı kalır bir yanımız olamaz.)

Yüklemcil: are/- (copula)
Kılıcı: they
Yüklemcil: mightremind/hatırlatmalı
Kılıcı: we/biz

Yüklemcil: should be/ olmalı
Kılıcı: we/biz
Yüklemcil: read/okumak
Kılıcı: we/biz

T.S.Eliot biz'i sıklıkla kullanır ve biz'i bir "öteki" ile sık sık karşılaştırır.
Tanpınar'ın denemesinde ben adılına bir kez rastlanır. Bu ben, etkilenen konumdadır.

26.Tümce: Bir an dişi ağrıyan bir Aristo, yahut nasılsa bir gece aç kalmış olan bir Leonard veya Eflâtun aklıma geliyor.
Yüklemcil öğe: aklıma geliyor
Etkilenen: ben

Görüldüğü gibi Tanpınar, genel olarak ben'i gizlemektedir. Bu tümcede ise başka düşünürleri hatırlama rolünü üstlenen bir yazar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tanpınar, kendi düşüncesini vurgulamak, kendini görünür kılmak istemez gibidir; biz adılına sıkça başvurarak düşünme sorumluluğunu biz dediği bir topluluğa yükler ve düşüncelerinde yalnız olmadığı algısını yaratır. Diğer bir söyleyişle kendi adına değil biz adına konuşur, ona sözcülük eder. Biz adılı, Tanpınar'da 2 kez etkilenen 10 kez kılıcı konumdadır.

6.Tümce: Ruhumuzla, idrakimizle ne kadar büyüğüz ve gene bu yüzden-kaderi yenemediğimiz için- ne kadar biçareyiz!
Yüklemcil öğe: büyüğüz
Kılıcı: biz
Yüklemcil öğe: biçareyiz
Kılıcı: biz

15.Tümce: Bizim, nabzımızı dinleyerek bulduğumuz, şuurunu beraberinde getirdiğimiz, ölçtüğümüz, biçtiğimiz, her şekilde tasarrufa çalıştığımız, her türlü icat, ihtira, ihtiras, vehim, vesvese, şiir ve sanatı, her şeyi içine attığımız halde bir türlü dolduramadığımız zamanın karşısında ne kadar küçüğüz!
Yüklemcil öğe: küçüğüz
Kılıcı: biz
2, 3, 4 ve 5. Yüklemcil öğeler: bulduğumuz, getirdiğimiz, ölçtüğümüz, biçtiğimiz, çalıştığımız
Kılıcı: biz
Yüklemcil öğe: attığımız
Kılıcı: biz
Yüklemcil öğe: dolduramadığımız
Kılıcı: biz

18.Tümce: Kâinat dışında ebedî bir düşünce, gerçek ve sonsuz zamanın kendisi olan bir düşünce tasavvur edin ki bizi seyretsin.
Yüklemcil öğe: seyretsin
Etkilenen: biz
Tanpınar'ın, denemesini yazarken biz adılını ben adılına göre yüksek oranda yeğlediği gözlenmektedir.

c. Denemede ben'in ve biz'in kullanımı anlamsal açıdan ne gibi farklar yaratmaktadır?

Ben adılının kullanılması durumu, deneme metinlerinde yazarın kendini en görünür kıldığı bölümleri oluşturur. Yazar, ben adılıyla "bu düşünce bana ait" ya da "benim bu durum karşısındaki tavrım budur" demek istemektedir. Dolayısıyla denemenin tanımındaki "yazarın

kendi görüşünü, kanıtlama amacı taşımaksızın okura benimsetme çabası" ben adılının kullanımıyla güçlenir.

Ben adılının kullanımının, yazarın sav geliştirirken kendini gizlemediğine dair önemli bir ölçüt olduğu benimsenirse Camus'nün denemesinde kendi görüşünü savunurken kendini öne sürmesi durumunun baskın olduğu anlaşılır.

55. Tümce: Je doute parfois qu'il soit permis de sauver l'homme d'aujourd'hui.
Bazen bugünün insanını kurtarmanın olanaksız olduğunu düşünüyorum.
Yüklemcil öğe: doute
Kılıcı: je
Yüklemcil öğe: soit
Kılıcı: il- l'homme d'aujourd'hui

Camus, daima kılıcı biçiminde kullandığı ben adılı yoluyla deneyimlerini, düşüncelerini, beklentilerini vs. açıklıkla ortaya koyar.

T.S. Eliot'ın ben kullanımının sıklığı üç yazar arasında ikinci sıradadır. Daima kılıcı olarak kullandığı ben, daha çok bir önceki tümcedeki düşüncenin ya da durumun açıklaması veya ayrıntısını verirken kullandığı bir not düşme yoludur.

14. Tümce: And I do not mean the impression able period of adolescence, but the period of full maturity.
(Ve burada aşırı duyarlılığın baskın olduğu ilk gençlik dönemini değil, tam olgunluk dönemini kastediyorum.)
Yüklemcil: do not mean/ kastetmemek
Kılıcı: I/ben

Ben, T.S.Eliot için bir önceki tümcede yer alan düşünceyi desteklemek, açıklamak için seçtiği bir vurgulama yolu gibidir.

Tanpınar'ın ben'i denemesinde bir kez görülür demiştik. O da edilgin yani bir durumdan etkilenen biçimde kodlanmıştır.

Camus, biz derken tüm insanlığı kast eder. Herhangi bir toplumu, milliyeti, cinsiyeti, türü kast etmez. Kapsayıcı ve bütüncüldür.

3.Tümce: Mais, en même temps, quelque chose nous dit que ce persécuté continue de l'être parmi nous et que nous sommes encore sourds au grand cri de la révolte humaine dont il donne le signal solitaire.
(Ama aynı zamanda, öyle geliyor ki, bu ezilmişler bizim aramızda gitmekte; dünyaya saldığı çığlığa, insan başkaldırısının büyük çığlığına hâlâ sağırız hepimiz.)
Yüklemcil öğe: sourds/ biz sağırız
Kılıcı: nous somme/hepimiz/biz

Biz'in tüm insanlığı kapsaması, Camus 'nün diğer iki yazara göre daha evrensel ve kapsayıcı olduğunu düşündürmektedir. Dolayısıyla Camus, daha çok okuru bu biz'e dâhil edebilme, daha çok okurun onun görüşünü kabul etmesi olasılığına sahiptir.

T.S. Eliot'un biz adılını kullanma biçimi İngiliz toplumu, İngiliz kültürü, İngiliz eleştirmenler, İngiliz şairler, adına konuşmayı işaret eder. Dolayısıyla buradaki biz, Camus'nün biz'ine göre daha sınırlıdır.

2.Tümce: We can not refer to "the tradition" or to "a tradition"; at most, we employ the adjective in saying that the poetry of so-and-so is "traditional" or even "too traditional."
"Belli bir gelenek"e ya da "Herhangi bir gelenek"e atıfta bulunamayız; bu sözü ancak falancanın şiiri "gelenekçi" ya da "fazla gelenekçi" derken sıfat olarak kullanırız.

Yüklemcil: can not refer/atıfta bulunmamak
Kılıcı: biz
Yüklemcil: employ/kullanmak
Kılıcı: biz

T.S. Eliot'un denemesindeki biz, eleştirmenliği, şairliği, İngiliz toplum ve geleneklerini bilen bir "biz"in daha iyi anlayabileceği ve özdeşim kurabileceği bir deneme metnidir. Bu özelliklere sahip olamayan okur, bu biz karşısında kendini yabancı hissedebilir.

Tanpınar'ın biz ile kast ettiği de Camus'nünkine benzer biçimde "tüm insanlık"tır.

9.Tümce: Bütün bu kâinat bizim idrakimizde yaşar.

Yüklemcil öğe: yaşar
Kılıcı: bütün bu kâinat
Yerlem: bizim idrakimizde

Tanpınar'ın 'biz'i, Camus'nün 'biz'inden biraz farklıdır. Camus, insanlığı kast ettiği 'biz'i bazı olumsuzluklardan sorumlu tutar ve onu yargılar. Tanpınar ise 'biz'i yani insanlığı zayıf ve çaresiz bulur. Ona bir sorumluluk yüklemekten öte, onun güçsüzlük yazgısına üzülür. Böyle de olsa tüm insanlığı içine alan bir biz tanımıyla T.S. Eliot'a göre daha çok okuru kapsamına alabilecek bir 'biz'i oluşturur.

d. Dil ve edebiyat öğretiminde deneme örnekleri seçerken yazarın evrensel ya da içe dönük tutum sergilemesinin ne gibi etkileri olabilir?

Deneme metinleri okumak ve yazmanın dil ve edebiyat öğretimindeki yeri üç yararla açıklanabilir:

1- Deneme okumak ve yazmak öğrencilerin özgün düşünce yaratmalarını sağlar.
2- Öğrencilerin eleştirel ve başkalarından farklı düşünebilme becerilerini geliştirir.
3- Deneme okumak ve yazmak, öğrencileri, düşüncelerini başkalarına dilsel yollarla iletmeye çalışmaları konusunda yüreklendirir.

Dil ve edebiyat öğretimi sürecinde lise çağındaki öğrencilere sunulacak deneme metinlerinin ölçüleri hakkında alanyazında çok sayıda çalışma bulunmamaktadır. Öğrencilerin deneme yazma konusunda zorluklar yaşadıkları ise bilinen bir gerçektir. Ben ve biz adıllarının kullanımına dikkat çekerek, deneme yazarken öğrencilerin özgün düşünce yaratmaları, kendi görüşlerini ifade etmede özgüvenli davranmaları deneme metinlerini çözümleyerek gerçekleştirilebilir. Çözümlenecek deneme metinlerde de ben ve biz adıllarının etkilice kullanılmış olması beklenir. Ben adılı, deneme yazarının kendini görüşünü en çok savunduğu bölümlerdir; bu nedenle deneme türünün öğretiminde, ben adılının sık kullanıldığı deneme metinleri, öğretmenler tarafından öncelikli olarak seçilebilmelidir.

Bu çalışma için seçilen deneme metinlerinde yazarların "ben"den çok "biz" adılını kullandıkları görülmektedir. Ancak biz adılının her yazar tarafından farklı konumlandırıldığı ve içeriklendirildiği anlaşılmaktadır. Yazarın, biz adılını daha çok okuru içine alacak biçimde kurgulamış olması durumunun, kendisini bu metne daha yakın görecek okur sayısını artıracağı öngörülmektedir. Dil ve edebiyat öğretimin uygulayıcıları evrensel okur ve evrensel insan yetiştirmek amacı taşıyorlarsa, sınıf ortamında kullanacakları denemelerdeki biz algısının daha geniş tanımlanmasına dikkat etmelidirler. Eğer denemedeki biz adılı, yalnızca bir ulusu ya da herhangi bir görüşü savunan topluluğu öne çıkarıyor diğerlerini kendinden uzak tutuyorsa, insanlığa ve yaşama dönük düşünceleri yeni filizlenen öğrencilerin daha sınırlı veya güdümlü düşünmelerine neden olunabileceği gözden kaçmamalıdır.

Sonuç

Çalışmanın sonunda üç yazarın da deneme metinlerindeki tümcelerin kılıcılarını ve etkilenen üyelerini sıklıkla 'biz' adılı biçiminde seçtikleri ve böylelikle savlarının sorumluluğunu üstlendikleri ve bunu okurla paylaştıkları; yazarların 'ben' adılını ise ancak bireysel duygularını belirtmek üzere kullandıkları gözlenmiştir.

Bunların yanı sıra üç yazar, 'biz' adılına birbirinden farklı gönderimler yüklemektedirler. Tanpınar ve Camus'nün denemelerinde 'biz' adılının gönderimi, evrensel insanlık ailesi iken Eliot'ın 'biz' gönderimleri çok çeşitli ama daha sınırlı kümeler biçimde görünmektedir. Eliot, yazar olarak kendisini hem geleneği eleştirenler hem de geleneğin İngiliz yazınında var olması gerektiğine inananlar grubuna yerleştirir. 'Biz'i 'öteki' ile bir karşıtlık yaratmak üzere kullanır. 'Öteki' kavramına karşıtlık yaratarak, eğitim öğretim süreçlerinde öğrencilerin kendilerini bir sosyal varlık (birey) olarak hissetmeleri ve bu hissi farklı grup çalışmaları ile içselleştirmeleri, eğitimin temel hedeflerinden olmalıdır. Bu bağlamda bir metin türü olarak denemenin ayrı bir yerinin olduğu ortadadır.

Yazarlara göre değişen bir diğer farklı bakış açısı da 'biz'in nitelikleridir. Tanpınar, 'biz' ile insanlığı "güçsüz" "çaresiz" gibi olumsuz tanımlarla donatmışken Camus 'biz'i, sorumlulukları, ödevleri olan ve bunların üstesinden gelmek için çaba göstermesi gereken insanlık ailesi biçiminde tanımlanmaktadır. Bu anlamda Camus'nün deneme içeriği dil ve edebiyat öğretim süreçlerinde daha baskın biçimde verilmelidir, öğrencilere, toplumsal yaşamlarında karşılaştıkları sorunlar karşısında nasıl bir duruş sergileyecekleri sezdirilmelidir. Buna benzer durumlar, alanyazındaki benzer çalışmalarda da "metinler, onlara günlük yaşamlarında kılavuzluk edecek, gençlik sorunlarının çözüme kavuşturulduğu içerikte olmalıdır" (Şahbaz, 2008) biçiminde belirtilmiştir.

Deneme metinlerinde geleneksel alanyazında yer alan açıklamalar da göz önüne alındığında, türe özgü olarak yazarın bireysel düşüncelerini aynı bireysellikle ve ötekileştirmeden sunması beklenir. Bu durumda da denemenin bir koşutu olarak 'ben' ve 'ben'in içinde bulunduğu 'biz'in kullanım sıklığının varlığı doğal bir durum olarak kabul edilmelidir. Ancak dil ve edebiyat öğretimi sürecindeki öğrencilere sunulacak deneme metinleri, evrensel ve kuşatıcı bir 'biz'i içermelidir.

Metin türü odaklı eğitim öğretim süreçlerinde, 'tür'ün nitelikleri belirgin biçimde sunulmalıdır. Bu çalışma, "deneme türünün gerek biçimsel gerek içeriksel niteliklerinin belirgin biçimde sunulduğu metinler aracılığı ile tür odaklı bir dil ve edebiyat eğitimi olası görünmektedir" yargısına vurgu yapmaktadır. Dil ve edebiyat derslerinde, deneme türünün niteliklerini en iyi yansıtan metinler kullanılmalı; öğrencilere deneme türünde metinler yazdırılmalıdır. Derslerde bireysel görüş sunmanın önem kazandığı yetkin deneme metinleri kullanmak ise öğrencilerin bireysel görüşlerini ortaya koyacak türde metinler yazmaya yüreklendirmeyi sağlayacaktır.

Kaynaklar

Alves, L. (2013). Three main types of essays. *The ell newsletters. 5*(5), 1-4.

Bréchon, P. ve Galland, O. (2010). Individualisation et individualisme. P. Bréchon ve O. Galland (Yay. haz.), *L'individualisation des valeurs*, içinde (ss. 13-30), Paris: Armand Colin.

Arsever, E. (2006). *Nasıl yazar olunur?* (2. Baskı). İstanbul: Epsilon Yayıncılık.

Aytaç, G. (1990). *Denemeler seçkisi*. Ankara: Gündoğan Yayınları.

Baker, M. C. (1996). *Thematic roles and syntactic structure*. Volume 2. Erişim adresi: http://www.rci.rutgers.edu/~mabaker/utah-hdbk.pdf

Benson, A. (2008). The art of the essayist. 1922. P. Madden (Yay. haz.), *Quotidiana.* Erişim adresi: http://essays.quotidiana.org/benson/art_of_the_essayist

Birinci, N. (1985). *Türk edebiyatı ansiklopedisi.* İstanbul: Tercüman.

Carlson, G; Tanenhaus, M. K. ve Trueswell, J.C. (1989). Thematic roles and language comprehension. *Linguistics,* 22, 259-79.

Casenave, J. (2002). L'essai, un genre toujours en process, A. Arkotxa (Yay. haz.). *La critique basque aujourd'hui*, içinde (pp.255-264). Donostia: Publications de Eusko Ikaskuntza.

Creswell, J. W. (2007) *Qualitative enquiry and research design: choosing among five approaches*. Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Dowty, D. (1991). Thematic proto-roles and argument selection. *Language, 67*, 547-619.

Ercilasun, A. B. (1999). *Dilin tadı. Güzel yazılar denemeler*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.

Fillmore, C.J. (1976). Frame semantics and the nature of language. A*nnals of the New York Academy of Sciences, 280,* 20-32.

Jackendoff, R. (1993). On the role of conceptual structure in argument selection. A reply to emonds. *Natural Language and Linguistic Theory, 11*, 279-312.

Kantemir, E. (1979). Çocuk kitapları sorunu. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi. 12* (1-4), 191-202

Kasper, S. (2008). *A comparison of 'thematic role' theories* (Unpublished master thesis). The Philips University of Malburg.

Özdemir, E. (1983). *Okuma sanatı.* İstanbul: Varlık Yayınları.

Özdemir, E. (2006). Denemeciliğimizin Ataç boyutu, *Kitaplık Dergisi, 1,* 63.

Şahbaz, N. K. (2008). Çocuk edebiyatında ihmâl edilmiş bir edebî tür: deneme. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, *9*(15), 189-203.

Extended Abstract

Introduction

The essay (Fr. L'essai, Eng Essai) is seen as a problematic genre since its literary birth. Because the subject and the content of the essay may be about history, anthropology, literature, philosophy, therefore, it is heterogeneous in terms of content. For this reason, the essay for both the writer and the reader is a genre with no specific boundaries. Essay writers convey their views on a subject they desire by processing the daily language. The language of the essay varies in each writer's hands. This feature makes it literary; in other words essay requires a unique language like novel, theater, poetry. The subjects are treated with a personal consideration in essays. Essays have a free composition pattern which is not tied to strict rules. Mostly the author writes his work as if he speaks to himself. To sum up, the essays aim the perception and adoption of individual information by the reader. Because of its strong individual aspect and preference of persuasive expression it has to enter the world of the reader. For these reasons, in the essay texts the existence or the multiplicity of the pronoun "I (my/me)" or "we (our/us)" that includes 'I' is natural or even a precondition. Whereas the point is that the writer attempts to adopt his/her own thoughts to the reader without any intent of proving in the essay, in that case the writer is often expected to make frequent emphasis to the pronouns of 'I' and 'we' in order to reach the subjective judgments.

Aim

In this study, structures of the elements in the sentences that take place in the essay texts in the essay genre of one of each in Turkish, English and French are handled. Thus, the expression "Writer's attempt to adopt his own thoughts to the reader without the intent to prove" which takes place in the description of the essay is discussed. In the type of essay, the writer has to organize his own views.

For this reason, mentioning 'I' and 'we' pronouns in the element structure of the sentence is expected more particularly. In this respect, in this study the answers to the following questions were seeked:

a. How often were 'I' and 'we' pronouns included in three essays?
b. How did the writers' usage of 'I' and 'we' pronouns in the form of subject or qualified noun serve to the writer's authoring the attempt to adopt his views?
c. What difference does the usage of 'I' and 'we' make in terms of semantics in the essays?

d. What can be the effects of the writer's universal or withdrawn attitude while choosing essay samples in language and literature teaching?

Method

Content analysis method was used in this study. Texts were separated into sentences; the thematic roles of the pronouns "I" and "we" which were used in the sentences were analysed.

Findings

In Eliot's 'Tradition and the Individual Talent' essay, 58 sentences were determined. In the 11 of predicative elements in the sentences the pronoun 'we' and in the 5 of predicative elements in the sentences the pronoun 'I' played the thematic role.

In Camus's essay named Promethee aux Enferes ,concerning the predicative elements that take place in a total of 64 sentences the pronoun 'I' was used 16 times and the pronoun 'we' was used 32 times as a thematic role.

There are 59 sentences in Tanpınar's work Man and Society. While there are 12 elements coded by "we" from the predicative elements in the sentences, "we'' was used once. Camus, in accordance with the other two writers, is the one who uses "I" and ''we'' pronouns most as thematic role. When the writer uses 'I' pronoun, he questions himself and judges himself. For this reason, pronoun me (je) which played a thematic role 16 times is positioned as the subject. Camus, has never used the pronoun ''I'' in theme position. The pronoun we which Camus used as the thematic role for 32 times totally, is in a position of the theme for 3 times and the subject for 31 times. In this essay, Camus judged the entire human being under the title "we" pronoun when he claimed that the person who was alone with himself after Promethee had stolen the fire and became coward over time, forgot his freedom by putting unnecessary rules to himself. He puts the responsibility of this state of mankind to "we" which is in the subject position and includes himself into that also.

T.S. Eliot has used the pronoun "I" 5 times and the pronoun "we" 11 times, always in the position of the subject; never used in the affected (object) position.

T.S. Eliot uses the pronoun "we" to refer to the English that he has included himself also. T.S. Eliot frequently uses "we" and often compares "we" with an "other". In Tanpınar's essay, the pronoun "I" is seen once. That "I" is in affected position. Tanpınar does not want to emphasize his own thoughts and make himself visible; puts the responsibility of thinking on a community called "we" by frequently applying the pronoun "we", creates the perception that they are not alone in their thoughts.

In other words, he does not speak for his own sake, he speaks for "us" he becomes the spokesman of "us". The pronoun ''we'' is in affected position 10 times, and subject position 2 times in Tanpınar. Camus is the writer who most commonly used the pronoun "I" in his essay. This makes it clear that Camus did not hide himself while expressing his opinions.

T.S. Eliot's usage frequency of the pronoun ''I'' is the second among the three writers. The pronoun "I" is a way of making a note that he used while describing a situation or a thought or giving detail of the previous sentence.

Tanpınar's usage of "I" is seen once. It is coded in the affected form, too.

Camus intends to all humanity by telling ''we''. He does not intend to any society, nationality, gender, genre. It is inclusive and integrative. The inclusion of "we" for the all humanity makes us think that Camus is more universal and inclusive than the other two writers. Therefore, Camus has the possibility to involve more readers to that "us". T.S. Eliot's usage of "we" refers to speaking on behalf of British society, British culture, British critics, English poets.

Therefore, "we" here is more limited than "we" in Camus. Tanpınar's "we" means all humanity which is similar to Camus. But Tanpınar's 'we' is a bit different than 'Camus' "we".

Camus regards ''we'' that he intends humanity as responsible for some of the negativity and judges it. Tanpınar thinks that pronoun 'we' in other words humanity is weak and desperate. Rather than imposing a responsibility on it, he feels sorry for its weakness destiny. In such a

case, considering T.S Eliot with his definition of ‘we’ pronoun which includes all the humanity, he can include more readers.

Results

There are not many studies in literature about the measurement of essay texts to be presented to high school students during the course of language and literature education. It is a known fact that students have difficulties in writing essays.

By drawing attention to the usage of “I” and “we”, students could be provided to create original ideas and behave self confidently while expressing their own ideas. “I” and “we” pronouns are expected to be used effectively in the essay texts to be resolved. “I” pronoun is in the part that the essay writer defends his own-opinions most, for this reason, in teaching the essay genre, the essay texts in which ‘I’ pronous have been frequently used, should be selected by the teachers. It is seen that the writers of the essay texts selected for this study use the word "we" rather than "I". However, it is understood that we pronoun is positioned and involved differently by each writer.

The writer’s fictionalisation of we in such a way that more readers can be inclined is seen as an advantage.If the practitioners of language and literary education have an aim to raise universal readers and universal human beings, they should pay attention to whether the "we" perception in the classroom environment is defined broader or not. If "we" in the text emphasizes only a nation or a community defending any opinion, if sees the others as an ‘’other one’’, it may lead the students whose thoughts are newly rattooning regarding humanity and life to think constrictedly.